mis ſa minu eeſt oled ohwriks annud!'' Ta wautas ſuu teiſe ſilmnäu peale, mis ſilmaweeſt märg oli, mis teine oma kalli kaudli päraſt nuttis. See oli juba tuhaks põlend.

„Nüüd mul põle enam muud, kui aga ſind weel, ſina, mu ainus ja armas! Kuumala, ſinu eeſt olen ma oma ainuſt rõemu ja waranduſt ohwerdanud ja tegin ſeda hea meelega! Kuumala, armastad ſa nüüd mind?''

Neiu kallistas teda õrnalt, wautas teda ellalt wastu oma paiſuwate rinde, muiſutas teda palawalt ning poolikult kogeldud sõnad, rutuline tõutuste ütlemine, see kõik näitis armastuſes leekiwa laulikule uut elu loowad. Ütlematta rõemus olid naad nii üksteiſe kaenlus.

Magusas unes uinus armuke koopas, Heidalla koopa ſuu ees pidas hoolikult wahti. Niipea kui walge hakkas ennaſt näitma, läks ſalaja ära, et Kuumalale tema ülesärkamiſel koſutawat toitu pakkuda. Üle teras terawa kiwide, läbi lõhkuwa liiwa lipas ta ja wiimaks, oh õnne! teiſel pool ſaarekeſe näeb ta mõne halja wiljapuu, millel hästi küpſe, himu ärataw wili külges. Mees korjab ſüle täie ja tuule tiiwul ruttab ta armukeſe juure tagaſi. Küll ſaab nälgind Kuumala end rõemuſtama!

Kleſſamor oli eemalt näinud, kuidas Kuumala lootſikus teiſe ſaare poole aeti; ta ootis targalt, kunni torm wähänend, ſiis astus ühte lootſikuſſe ja ſundis ſeda läbi rahutuma mere. Saarekeſe lähädal ajas kange tuul ſõiduriista rüngaste wahele ja puruks ja waewaga aga ſai Kleſſamor oma elu peasta. Nõuta hulkus ta mööda rannaſt edaſi-tagaſi, juhtus õnne ſaatuſel otſe ſenna koopaſſe, kus Kuumala uinus. See ärkas üles ja pakkus lahkeste kätt, ſeſt et pooluniſelt ja pimeduſes Heidalla arwas olewad. Teine pigistas tema kätt wastu eneſe rinda. „Kuumala!'' ütles ta meelitawalt. Neiu waatas imekspannes teiſe otſa, teda nüüd äratundes. „Kus on Heidalla?'' küſis ta ehmatades.

„Ma tulin ſind peaſtma, Kuumala!'' ütles noormees.

„Aga kus on Heidalla, mu armastud sõber?''

Kleſſamor langes neiu jalge ette, nuttis, kaebas ja tegi kõik, mis wõimalik, Kuumalat eneſele hoidma. Teine hakkas kaa juba kahewahel jäema, ſeſt nii ilus ep olnud noormees weel iialdes olnud, kui täna. „Kleſſamor,'' hüüdis ta wiimſe jõuga, „mine, ma ei armasta ſind mitte!'' Aga eksitaja ei jätnud järele. „Siis olgu meri mulle hauaks!'' hüüdis ta kaeblikult. „Ilma ſinuta ei maksa mu elu mul ühtigi! Oh Kuumala, kui wäga olen